

Vår första mobiltelefon

Aldeles nyligen förädrades jag en iPhone av min dotter och nu har jag haft mina första 'face time-samtal' med henne och barnbarnet och kunnat se när lilla Clara har kul i sin pool. Jag har hittills använt en urgammal mobiltelefon som jag övertog efter min man. Jag kunde ringa och skicka SMS men inget mer. Den nya telefonen kom mej att minnas hur familjen fick sin första mobiltelefon.

Det var i mobiltelefonens barndom i början av nittioalet. NMT (Nordiskt mobil-telefonsystem) skulle fira sin miljonte abonnent med ett 'event' bl.a. på Stora Torget i Västerås, det hade min make läst i lokaltidningen. Vi hade länge pratat om att dra in telefon i torpet för att känna oss lite tryggare efter makens stora hjärt-operation. Men trots att telefonrådarna redan fanns dragna fram till huset skulle det kosta väldigt mycket att ansluta sig till nätet.

Vi beslöt att åka in till sta'n och se vad det hela gick ut på. Det gällde att hitta en av de utsända 'agenterna' för att få vara med i tävlingen och maken sa att han 'skulle kolla runt lite' och vi kom överens om tid och plats då vi skulle träffas. Sedan gick dottern och jag och tittade lite i affärerna. Så klart glömde vi bort tiden.

När vi kom på det blev det brått. "Nu är nog far arg på oss" sa jag. Men det var han inte, i stället log han som Cheshire-katten i 'Alice i Underlandet'. "Jag har hittat en agent och löst frågorna" sa maken. "Nu behövs det bara en slogan och den får du fixa" fortsatte han. Ha, en knapp halvtimme innan svaren skulle vara inne. "Jag måste få lugn och ro så jag kan tänka" sa jag.

Det blev en promenad runt kvarteren vid torget medan jag knåpade ihop några rader på temat säkerhet, trygghet och torpet. Det unga paret som agerat 'agent' följde intresserat mina vedermödor. När vi så skulle lämna in vårt svar sa de att texten fick bara vara max femton ord. Jag tittade på min 'epistel'. Lätt panik! Fram med pennan igen och så strök jag ord efter ord tills texten krympt och höll sig inom rätt antal ord.

"Äsch, det blir inget, men lämna in det ändå." sa jag. Sedan var vi förstås tvungna att stanna kvar och vänta på prisutdelningen och se vilka som vunnit. Det skulle delas ut fem likvärdiga priser d.v.s. fem mobiltelefoner från olika företag. Efter en evighetslång väntan ropades första namnet upp. Applåder till den glade vinnaren. Sedan ännu ett namn och ytterligare ett.

"Nu går vi" sa jag. "Lennart Danielsson" hördes plötsligt från speakern. Lennart reagerade inte. "Men gå fram då, du har vunnit" sa jag och maken fick äntligen fart på benen. Han hade knappt hunnit se vad jag skrivit så han stakade sig lite när han läste upp raderna:

Ingen knut på trån,
ring säkert både till och från
med Nordisk MobilTelefon.

Så stod han där med en mobiltelefon av märket Nokia, värd ca tjugotvåusen kronor. NMT-folket sa att den var klar att använda. "Ring vem du vill. Det är ett års fritt abonnemang och så är ni välkomna till Restaurang Klippan på supé i kväll."

När vi åkte hem efter prisutdelningen den där lördagseftermiddag'n var vi upprymda hela familjen, för att inte säga euforiska. Vi kunde inte sluta skratta. Nu var säkerhetsfrågan i torpet löst. Åter på jobbet kunde jag inte avhålla mej från att säga "Det var första gången jag fått hyfsat betalt för mina skrivelser."